

ದ್ರಾವಿಡ ಭಾಷೆಗಳ ಮೊದಲ ದಲಿತ ಮಹಿಳಾ ಆತ್ಮಕಥನ ಕರುಕ್ಕು

ಡಾ. ಎಂ.ಎನ್. ಮಹೇಶ,
ಮುಖ್ಯಸ್ಥರು (ಪ್ರ) ಕನ್ನಡ ವಿಭಾಗ,
ಮಧುರೈ ಕಾಮರಾಜ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ,
ಮಧುರೈ- ೬೨೫೦೧೧
ಸಂಪರ್ಕ- ೯೯೪೪೨೭೭೨೩೪

ಆತ್ಮಚರಿತ್ರೆ ಅಥವಾ ಆತ್ಮಕಥನವು ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಪ್ರಭಾವದಿಂದ ಭಾರತಕ್ಕೆ ಬಂದ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪ್ರಕಾರಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದಾಗಿದೆ. ಈ ಹೊಸ ಪ್ರಕಾರ ಬರುವುದಕ್ಕೆ ಮುಂಚಿನಿಂದಲೂ ಭಾರತೀಯ ದೇಶೀಯ ಭಾಷೆಗಳ ವಿವಿಧ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪ್ರಕಾರಗಳಲ್ಲಿ ಆತ್ಮಚರಿತ್ರೆತ್ವದ ಅಂಶಗಳು ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರುತ್ತವೆ. ಈ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಿಂದ ಗಮನಿಸಿದರೆ ಭಾರತೀಯ ಬರಹಗಾರರಿಗೆ ತಮ್ಮ ಬದುಕಿನ ವಿವರಗಳನ್ನು ಆತ್ಮಚರಿತ್ರೆಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ದಾಖಲಿಸುವ ಅಪೇಕ್ಷೆ ಇರಲಿಲ್ಲವೇನೋ? ಆತ್ಮಚರಿತ್ರೆಯು ವ್ಯಕ್ತಿಯ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವ ಮತ್ತು ಸಾಧನೆ ಸಿದ್ಧಿಗಳನ್ನಷ್ಟೇ ತಿಳಿಸುವ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿ ಮಾಧ್ಯಮವಲ್ಲ. ಬದಲಾಗಿ ಅದು ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಬದುಕಿನ ಕಥೆಯೊಂದಿಗೆ ಅವನ ಪರಿಸರದ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ವಿವರ ಹಾಗೂ ಅದರ ಮಹತ್ವವನ್ನು ಕೂಡ ಮನಗಾಣಿಸುತ್ತದೆ. ಮಾತ್ರವಲ್ಲ ಅದು ಪ್ರಾಮಾಣಿಕವಾದ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಯೂ ಆಗಿ ಕಲಾತ್ಮಕವಾಗಿ ನಿರೂಪಣೆಗೊಂಡಿರಬೇಕು. ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಚರಿತ್ರೆಯ ರಚನೆಯಲ್ಲಿ ಅದರ ಪಾತ್ರ ಮಹತ್ವ ಪೂರ್ಣವಾದುದು. ಹೀಗಾಗಿಯೇ ಅದು ಓದುಗನಿಗೆ ಅಪರಿಚಿತವು, ಆಶ್ಚರ್ಯಕರವು ಆದ ಮಾಹಿತಿಗಳಿಂದ ಮನಸೆಳೆಯುವಂತಿರಬೇಕು.

“ಆತ್ಮಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು ಬರೆಯುವವನು ಬದುಕಿನಲ್ಲಿಯೂ ಸತ್ಯಸಂಧನಾಗಿ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕ ವ್ಯಕ್ತಿಯಾಗಿದ್ದರೆ ಅವನ ಆತ್ಮಚರಿತ್ರೆಯೂ ಅಷ್ಟೇ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಆತ್ಮ ನಿರೀಕ್ಷಣೆ, ಆತ್ಮ ವಿಮರ್ಶೆ ಬಹಳ ಕಷ್ಟದ ಕೆಲಸ. ಆತ್ಮಸ್ತುತಿ, ಪರನಿಂದೆ ಮನಃಪ್ರಾಪ್ತಿಯನ್ನು ಸಹಜವಾಗಿ ಅಂಟಿಕೊಂಡು ಬರುವ, ಗುಣಪಡಿಸಲಾಗದ ಜಾಡ್ಯ. ಆತ್ಮಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು ಬರೆಯುವವನು ಪರಿಪಕ್ವತೆಯ ಮುಟ್ಟಿನಿಂದ ಮಾಗಿ, ಆತ್ಮ ಸಂಸ್ಕಾರವುಳ್ಳವನಾಗಿದ್ದರೆ, ಸಂಯಮಶೀಲನಾಗಿದ್ದರೆ, ತನ್ನ ಜೀವನದ ಒಳಿತು ಕೆಡಕುಗಳನ್ನು, ತಪ್ಪುನೆಪುಗಳನ್ನು ಅವುಗಳಿಗೆ ಸೂಕ್ತವಾದ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿ, ನಿರ್ವಿಕಾರ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ನಿರೂಪಿಸಲು ಅರ್ಹನಾಗುತ್ತಾನೆ. ‘ತನ್ನ ಬಣ್ಣಿಸಬೇಡ ಇದಿರ ಹಳಿಯಲುಬೇಡ’ ಎಂಬ ಗುರಿಯನ್ನು ಮುಟ್ಟಿದ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕ ಆತ್ಮಚರಿತ್ರೆ ಜೀವನ ಚರಿತ್ರೆಯಂತೆ ಸ್ವಾರಸ್ಯ, ಪರಿಣಾಮ, ಪ್ರಯೋಜನಗಳನ್ನುಳ್ಳದ್ದಾಗಿರುತ್ತದೆ..... ಆತ್ಮ ಪ್ರಶಂಸೆ ಆತ್ಮ ಕಥನದ ಗುರಿಯಾಗಬಾರದು ತನ್ನನು ಲೇವಡಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ, ಆತ್ಮ ಪರೀಕ್ಷೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಎದೆಗಾರಿಕೆ ಆತ್ಮಚರಿತ್ರೆಯೆಕಾರನಿಗಿರಬೇಕು. ತನ್ನ ದೋಷವನ್ನು ತಿಳಿಸಲು ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಹಿಂದೆಗೈಯ ಬಾರದು. ಆತ್ಮಚರಿತ್ರೆ ಬರೆಯುವವನು ಏಳುಬೀಳುಗಳು, ಸಂಗಡಿಗರು, ಅದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಆಗದ ವಿರೋಧಿಗಳನ್ನು ಕುರಿತು ವಿವರಣೆ, ಅವುಗಳ ಮೌಲ್ಯಗಳ ಬಗೆಗೆ ಸಂದರ್ಭೋಚಿತ ವಸ್ತು ನಿಷ್ಠೆ- ಇವು ಇರಬೇಕು. ಸಮತೋಲನ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಇದನ್ನು ಕಾಣುವ ಮನೋಭಾವ ಆತ್ಮಚರಿತ್ರೆಯೆಗೆ ಹಿರಿಮೆ ಗರಿಮೆಯನ್ನುಂಟುಮಾಡುತ್ತದೆ. ಆತ್ಮಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು ಬರೆಯುವ ಅನೇಕರಿಗೆ ತಮ್ಮ ಆತ್ಮಕಥನಾತ್ಮಕ ಕಲೆ, ಜನಾಂಗದ, ತಮ್ಮ ಜೀವಿತಾವಧಿಯ ವಿಶಿಷ್ಟ ಅನುಭವಗಳ ದಾಖಲಾತಿಯ ಚರಿತ್ರವಾಗುವುದಕ್ಕಿಂತ ಮಿಗಿಲಾಗಿ ತಮ್ಮ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವವನ್ನು ಕಂಡುಕೊಳ್ಳುವ, ಸ್ಥಾಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಅನ್ವೇಷಣೆಯ ಮಾಧ್ಯಮವಾಗಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಸಾಹಿತ್ಯಕವಾದ ಭಾಷೆ, ಶಕ್ತಿಪೂರ್ಣವಾದ ನಿರೂಪಣೆಯೊಂದಿಗೆ ವಿಮರ್ಶಾತ್ಮಕ ಸಮರಸ ದೃಷ್ಟಿಯೂ ಸೇರಿದಲ್ಲಿ ಅಂತಹ ಆತ್ಮಚರಿತ್ರೆ ಕೇವಲ ಇತಿಹಾಸವಾಗದೆ ಉತ್ತಮ ಸಾಹಿತ್ಯವೂ ಆಗುತ್ತದೆ.

ಆತ್ಮಚರಿತ್ರಕಾರನ ಕೃತಿ, ಕ್ರಿಯೆಗಳಲ್ಲಿನ ಅಂತಃಸ್ವತ್ವ ಆತ್ಮಚರಿತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಹೇಗೆ ಮೂಡಿಬಂದಿದೆಯೆಂಬುದು ಬಹಳ ಮುಖ್ಯ. ಕೃತಿ ಕ್ರಿಯೆಗಳಲ್ಲಿ ಇರುವುದೆ ಒಂದು, ಆತ್ಮಚರಿತ್ರೆ ಹೇಳುವುದೇ ಒಂದಾದರೆ ಅಂತಹ ಆತ್ಮ ಚರಿತ್ರ ಉತ್ತಮ ಕೃತಿಯಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಇದು ನಿಜವಾದರೂ ಆತ್ಮಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು ಬರೆಯುವವರೆಲ್ಲರೂ ಹಾಗೆ ಮಾಡುತ್ತಾರೆಯೆ ಎಂಬುದು ಗಮನಾರ್ಹ. ಸಾಹಿತಿಗಳು ತಮ್ಮ ಕಥಾನಾಯಕ ಚೆನ್ನಾಗಿರಬೇಕೆಂದು ಅವನಲ್ಲಿ ಧೀರೋದಾತ್ತ ಗುಣಗಳೆಲ್ಲವನ್ನು ಆರೋಪಿಸಿರಬಹುದು. ಆದರೆ ಅವುಗಳನ್ನು ತಮ್ಮ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಅನುಸರಿಸದೆ ಚರಿತ್ರ ಬರೆಯುವಾಗ ಮಾತ್ರ ತಮಗೆ ಆರೋಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಸಾಧ್ಯತೆ ಇರುವುದರಿಂದ ಅದು ಸತ್ಯಕ್ಕೆ ಅಪಚಾರ ಮಾಡಿದಂತೆ ಆಗುತ್ತದೆ. ಅಂತಹ ಅಪಚಾರವಿಲ್ಲದಿದ್ದಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು ಕಲಾತ್ಮಕವಾದ ಆತ್ಮಚರಿತ್ರ ಎಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ಇದ್ದದ್ದನ್ನು ಇದ್ದಂತೆ ಹೇಳುವುದು ಅಪರೂಪ. 'ಭವನಿಮಜ್ಜನಚಾತುರ್ಯ' ಹಾಗು 'ಲಘಿಮಾಕೌಶಲ' ಇವೆರಡೂ ಆತ್ಮಚರಿತ್ರಕಾರನಿಗಿರಬೇಕು. ತನಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಘಟನೆಗಳ ಅನುಭವದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿದ್ದರೂ, ಅವುಗಳಿಂದ ಬಿಡುಗಡೆ ಹೊಂದಿ, ದೂರನಿಂತು ವಿವರಿಸಬಲ್ಲ ಸಾಮರ್ಥ್ಯ ಆತ್ಮಚರಿತ್ರಕಾರನಿಗಿರಬೇಕು. (ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯೋತ್ತರ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತಿ, ಸಂ. ಎಲ್.ಎಸ್. ಶೇಷಗಿರಿರಾವ್, ಆತ್ಮಚರಿತ್ರ. ಲೇ: ವಿ. ಗುಂಡಣ್ಣ ಪುಟ.೨೨೫-೨೨೬) ಈ ಮಾತುಗಳು ಆತ್ಮಚರಿತ್ರಗಳ ವಿಶ್ಲೇಷಣೆಯ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಮಹತ್ವ ಪೂರ್ಣವೆನಿಸುತ್ತವೆ.

ಭಾರತೀಯ ಭಾಷೆಗಳ ಪ್ರಾಚೀನ ಕವಿಗಳು ತಮ್ಮ ಬದುಕಿನ ವೈಯಕ್ತಿಕ ವಿವರಗಳನ್ನು ತಮ್ಮ ಕೃತಿಗಳಲ್ಲಿ ದಾಖಲಿಸಲು ಹಿಂಜರಿಯುವ ಸೌಜನ್ಯ ಸ್ವಭಾವದವರಾಗಿದ್ದರು. ಕೃತಿ ರಚನೆಯ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಚೀನ ಸಂಪ್ರದಾಯಕ್ಕೆ ಕಟ್ಟುಬಿದ್ದು ಕಾವ್ಯಾರಂಭದಲ್ಲಿ ಕ್ಷಚಿತ್ತಾಗಿ ತಮ್ಮ ಮನೆತನ ಹಾಗು ಗುರುಪರಂಪರೆಯ ವಿವರಗಳನ್ನು ದಾಖಲಿಸಿದ್ದಾರೆ. ರಾಜಾಶ್ರಯವನ್ನು ಕೋರಿ ರಾಜಮಹಾರಾಜರಿಗೆ ಬರೆಯುತ್ತಿದ್ದ ಕಾವ್ಯಮಯ ಪತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಬಗ್ಗೆ ಒಂದಷ್ಟು ಸ್ವಪ್ರಶಂಸೆಯ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಇಂತಹ ಮಾತುಗಳಲ್ಲಿ ಆತ್ಮಚರಿತ್ರಾತ್ಮಕ ಅಂಶಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸಬಹುದಾಗಿದೆ. ಇಪ್ಪತ್ತನೆಯ ಶತಮಾನದ ಪ್ರಾರಂಭದಲ್ಲಿ ತಮಿಳು ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಆತ್ಮಚರಿತ್ರಗಳ ರಚನೆ ಪ್ರಾರಂಭವಾಯಿತು. ಡಾ. ಯು.ವಿ. ಸ್ವಾಮಿನಾಥ ಅಯ್ಯರ್ ಅವರ ಎನ್ ಚರಿತ್ರಮ್ (ನನ್ನ ಕಥೆ) ತಮಿಳಿನಲ್ಲಿ ಬಂದ ಮೊದಲ ಆತ್ಮಕಥೆಯಾಗಿದೆ. ಇದು ಮೊದಲು ಆನಂದ ವಿಕಟನ್ ಎಂಬ ಪತ್ರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಧಾರಾವಾಹಿಯಾಗಿ ಪ್ರಕಟವಾಗಿತ್ತು. ಈ ಕೃತಿಯು ಅಪೂರ್ಣವಾಗಿದ್ದರೂ ಕೂಡ ಸಮಕಾಲೀನ ಸಾಹಿತ್ಯಕ ಹಾಗು ಸಾಮಾಜಿಕ ಬೆಳವಣಿಗೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಮಹತ್ವಪೂರ್ಣ ವಿಚಾರಗಳನ್ನೊಳಗೊಂಡ ದಾಖಲೆಯಂತೆ ರೂಪುಗೊಂಡಿದೆ. ಅನಂತರ ಬಂದಂತಹ ಕೃತಿಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಮುಖವಾದುದು ತಿರು. ವಿಕ ಎಂದೆ ಜನಪ್ರಿಯರಾಗಿದ್ದ ತಿರು. ವಿ. ಕಲ್ಯಾಣ ಸುಂದರಮ್ ಮುದಲಿಯಾರ್ ಅವರ ವಾಳ್ವೈ ಕುರಿಪ್ಪುಗಳ್ (ನನ್ನ ಜೀವನದ ನೆನಪುಗಳು). ಇದರೊಂದಿಗೆ ರಾಷ್ಟ್ರ ಕವಿ ನಾಮಕ್ಕಲ್ ರಾಮಲಿಂಗಮ್ ಪಿಳ್ಳೈ ಅವರ ಎನ್ ಕದೈ (ನನ್ನ ಕಥೆ) ಮತ್ತು ಖಾದಿ ಚಳವಳಿಯ ಪ್ರಮುಖ ನಾಯಕರಾಗಿದ್ದ ಕೊವೈ ಅಯ್ಯಮುತ್ತು ಅವರ 'ಎನಾಡು ನಿನ್ನೈವುಗಳ್' (ನನ್ನ ನಾಡಿನ ನೆನಪುಗಳು) ಇವು ತಮಿಳಿನಲ್ಲಿ ಆರಂಭ ಕಾಲಘಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಬಂದ ಪ್ರಮುಖ ಆತ್ಮಚರಿತ್ರಗಳು. ತಮಿಳಿನ ಅನೇಕ ದಿನ ಪತ್ರಿಕೆಗಳು ಆತ್ಮಚರಿತ್ರಗಳನ್ನು ಧಾರಾವಾಹಿಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಈಗಲೂ ಪ್ರಕಟಿಸುತ್ತಿವೆ. ತೆಲುಗಿನಲ್ಲಿಯೂ ಕೂಡ ಆತ್ಮಚರಿತ್ರಗಳ ಬರವಣಿಗೆ ಪ್ರಾರಂಭವಾದುದು ೧೯೧೦-೧೯೧೭ರ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿಯೇ. ಶ್ರೀ ಕಂದಕೂರಿ ವಿರೇಶಲಿಂಗಮ್ ಪಂತುಲು ಅವರು ಬರೆದ 'ಸ್ವಿಯ ಚರಿತ್ರ' ಎಂಬುದು ತೆಲುಗಿನ ಮೊದಲ ಆತ್ಮಚರಿತ್ರೆಯಾಗಿದೆ. ೧೮೭೫ರಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟವಾಗಿರುವ ವೈಕತ್ ಪಚುಮೂತಾತು ಅವರ 'ಜೀವನ ಕಥೆ' ಮಲೆಯಾಳಂ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟವಾಗಿರುವ ಮೊದಲ ಆತ್ಮಕಥೆ.

ಬಾಮ ಅವರ 'ಕರುಕ್ಕು' ಸಮತಾ ಬಿ. ದೇಶಮಾನೆ ಅವರ 'ಮಾತಂಗಿ ದೀವಣಿಗೆ', ನಂಬೂರಿ ಪರಿಪೂರ್ಣ ಅವರ 'ವೆಲುಗುಧಾರುಲಲೋ ಮತ್ತು ಮರಿಯಾಮ್ಮ ಚೇದತ್ತಿ ಅವರ 'ಮಾಣಿಕ್ಯಂ ವೆಣ್' - ಇವು ಕ್ರಮವಾಗಿ: ತಮಿಳು, ಕನ್ನಡ, ತೆಲುಗು ಮತ್ತು ಮಲೆಯಾಳಂ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಬಂದ ಮೊದಲ ಮಹಿಳಾ ಆತ್ಮಕಥೆಗಳಾಗಿವೆ. ಇವು ವಿಭಿನ್ನ ಪರಿಸರ ಹಾಗು ಕಾಲ

ಘಟ್ಟಗಳಲ್ಲಿ ರಚನೆಯಾಗಿರುವ ಆತ್ಮಕಥೆಗಳಾದರೂ ಅಸ್ಪೃಶ್ಯತೆ, ಅಸಮಾನತೆ, ಸಾಮಾಜಿಕ ಸ್ಥಾನಮಾನಗಳಿಂದ ವಂಚನೆ, ದಲಿತರು ಬದುಕಿನುದ್ದಕ್ಕೂ ಎದುರಿಸಿದ ಅಪಮಾನ ಇತ್ಯಾದಿ ವಿಚಾರಗಳಲ್ಲಿ ಸಾಮ್ಯತೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿವೆ. ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಬಹುಪಾಲು ದಲಿತ ಪುರುಷ ಹಾಗೂ ಸ್ತ್ರೀಯರು ಅನುಭವಿಸಿರುವ ಸಂಕಷ್ಟಗಳಾದರೂ, ಮಹಿಳೆಯರು ಪುರುಷರಿಗಿಂತಲೂ ವಿಭಿನ್ನವಾದ ಹಿಂಸೆ ಹಾಗೂ ಅಪಮಾನಗಳನ್ನು ಎದುರಿಸುತ್ತ ಬಂದಿದ್ದಾರೆ. ಇವರ ಆತ್ಮಕಥೆಗಳು ಓರ್ವ ಮಹಿಳೆಯ ಬದುಕಿನ ಆಗುಹೋಗುಗಳ ವಿವರಣೆಗಳಿಗಷ್ಟೆ ಸೀಮಿತವಾಗಿಲ್ಲ. ಒಂದು ಕಾಲಘಟ್ಟದ ಸಾಮಾಜಿಕ, ಧಾರ್ಮಿಕ, ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ಸ್ಥಿತಿಗತಿಗಳನ್ನು ಒಳಗೊಂಡ ದಾಖಲೆಗಳಂತೆ ರೂಪುಗೊಂಡಿವೆ. ಹೀಗಾಗಿ ಒಂದು ನಾಡಿನ ದೇಶದ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಇತಿಹಾಸದ ಆಕರಗಳಾಗಿಯೂ ಈ ಕೃತಿಗಳು ಮಹತ್ವ ಪೂರ್ಣವಾಗಿವೆ.

ತಮಿಳು ನಾಡಿನ ಪ್ರಮುಖ ದಲಿತ ಲೇಖಕಿಯರಲ್ಲಿ ಬಾಮ ಅವರು ಅನೇಕ ವಿಶಿಷ್ಟ ಕಾರಣಗಳಿಂದ ಪ್ರಸಿದ್ಧರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಅವರು ತಮ್ಮ ಬಾಳಿನುದ್ದಕ್ಕೂ ದಲಿತ ಪರ ಹೋರಾಟದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿಸಿಕೊಂಡವರು. ಈ ಹೋರಾಟದ ಬದುಕಿನ ಕಥೆಯನ್ನು ಕರುಕ್ಕು ಎಂಬ ತಮ್ಮ ಆತ್ಮಚರಿತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ದಾಖಲಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಕರುಕ್ಕು ಎಂದರೆ ಪನಾ ಅಥವಾ ತಾಳೆ ಮರದ ಗರಿ. ಅರ್ಧವೃತ್ತಾಕಾರದ ಈ ಗರಿ ನೋಡಲು ಆಕರ್ಷಕವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ತೆಂಗಿನ ಗರಿಯ ಎಲೆಗಳಿಗಿಂತ ತುಸು ದೊಡ್ಡದಾದ ಇದರ ಎಲೆ ಅಥವಾ ಗರಿಗಳು ಎರಡು ಬದಿಯಲ್ಲು ಹರಿತವಾದ ಸಣ್ಣ ಸಣ್ಣ ಮುಳ್ಳುಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದ ಇಬ್ಭಾಯಿ ಖಡ್ಗದಂತಿರುತ್ತವೆ. ತಮಿಳುನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಬಡಜನರು ಮನೆಯ ಸೌದೆಗಾಗಿ ಈ ಗರಿಗಳನ್ನು ಬಳಸುತ್ತಾರೆ. ಬಾಮ ಕೂಡ ಬಾಲ್ಯದಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಸೌದೆ ಆರಿಸುವಾಗ ಈ ಗರಿಗಳ ಮುಳ್ಳುಗಳಿಂದ ತಮ್ಮ ಮೈಕೈಯನ್ನು ಗಾಯಗೊಳಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದರಂತೆ. ತಾವು ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ಏನಾದರೂ ಸಾಧಿಸಬೇಕೆಂದುಕೊಂಡು ಹೊರಟಾಗ ಅವರಿಗಾದ ನೋವು ಕರುಕ್ಕುವಿನ ಗರಿಗಳ ಮುಳ್ಳಿನಿಂದಾಗುತ್ತಿದ್ದ ತೀವ್ರವಾದ ನೋವಿನಂತೆ ಭಾಸವಾಗುತ್ತಿದ್ದುದರಿಂದಲೂ ಏನೂ ಈ ಕೃತಿಗೆ ಕರುಕ್ಕು ಎಂಬ ಶೀರ್ಷಿಕೆಯನ್ನು ನೀಡಿದ್ದಾರೆ.

ಬಾಮ ಅವರು ೧೯೫೮ರಲ್ಲಿ ಮಧುರೈ ಸಮೀಪದ ಕುಗ್ರಾಮವಾದ ಪುದುಪಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ರೋಮನ್ ಕ್ಯಾಥೋಲಿಕ್ ಕ್ರೈಸ್ತ ಕುಟುಂಬವೊಂದರಲ್ಲಿ ಜನಿಸಿದರು. ಇವರು ಮೂಲತಃ ದಲಿತ ಜನಾಂಗದ ಒಳಜಾತಿಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದಾದ ಪರಯ ಜನಾಂಗಕ್ಕೆ ಸೇರಿದವರು. ಪರಯರ್, ಪಲ್ಲರ್, ಸಕ್ಕಿಲಿಯರ್, ದೇವೇಂದ್ರ ಕುಲವೇಲಾರ್, ಅರುಂಧತಿಯರ್ ಇವು ತಮಿಳುನಾಡಿನ ದಲಿತ ಒಳಪಂಗಡಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಮುಖವಾದವು. ಬಾಮ ಅವರ ಪೂರ್ವಿಕರು ಬಹಳ ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆಯೆ ಕ್ರೈಸ್ತ ಧರ್ಮಕ್ಕೆ ಮತಾಂತರ ಹೊಂದಿದವರು. ತಮಿಳುನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಮತಾಂತರ ಹೊಂದಿದ ದಲಿತ ಕ್ರೈಸ್ತರು ಸಾಕಷ್ಟು ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿದ್ದಾರೆ. ಕ್ರೈಸ್ತ ಧರ್ಮದಲ್ಲಿ ಮೂಲ ಕ್ರೈಸ್ತರಿಗೆ ದೊರೆಯುತ್ತಿರುವ ಸ್ಥಾನಮಾನಗಳು ಇವರಿಗೆ ಇಂದಿಗೂ ಕೂಡ ದೊರೆತಿಲ್ಲ.

ಈ ಧರ್ಮದಲ್ಲಿ ಈಗಲೂ ಇವರನ್ನು ಎರಡನೆಯ ದರ್ಜೆಯ ಮನುಷ್ಯರಂತೆ ನಡೆಸಿಕೊಳ್ಳಲಾಗುತ್ತಿದೆ. ಮತಾಂತರಗೊಂಡ ದಲಿತರು ಈ ಅಸಮಾನತೆಯನ್ನು ಪ್ರಶ್ನೆ ಮಾಡಲಾರದೆ ಅಸಹಾಯಕರಾಗಿಯೆ ಬದುಕುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಯಾವ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ಹಿಂದು ಧರ್ಮವನ್ನು ತ್ಯಜಿಸಿದರೂ ಆ ಉದ್ದೇಶವನ್ನು ಈಡೇರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಾರದೆ, ಮತ್ತೊಂದೆಡೆ ಸರ್ಕಾರ ದಲಿತರಿಗೆ ನೀಡುತ್ತಿರುವ ಮೀಸಲಾತಿ ಸವಲತ್ತಿನಿಂದಲೂ ವಂಚಿತರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಬಗೆಯ ಅಪಮಾನ ಮತ್ತು ಅಸಹಾಯಕ ಬದುಕಿನ ವಿರುದ್ಧ ದನಿ ಎತ್ತಿದ ದಲಿತ ಮಹಿಳೆಯರಲ್ಲಿ ಬಾಮ ಪ್ರಮುಖರು. ಮಾತ್ರವಲ್ಲ ಅವೆಲ್ಲವನ್ನು ಸಾಮಾಜಿಕವಾಗಿ ಬಹಿರಂಗಗೊಳಿಸುವ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ತಾವು ಮತ್ತು ತಮ್ಮಂತಹ ಅನೇಕರು ಅನುಭವಿಸಿದ ಹಾಗೂ ಅನುಭವಿಸುತ್ತಿರುವ ದುಃಖದುಮ್ಮಾನಗಳಿಗೆ ಬಾಮ ಅವರು ಕೃತಿ ರೂಪ ನೀಡಿ ಕರುಕ್ಕು ಎಂಬ ಆತ್ಮಚರಿತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಅವೆಲ್ಲವನ್ನು ದಾಖಲಿಸುವ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ತನ್ನ ಜನಾಂಗದ ಮತ್ತು ಬಡವರ ಏಳಿಗೆಗಾಗಿ ದುಡಿಯಬೇಕೆಂದು ಸಂಕಲ್ಪಮಾಡಿಕೊಂಡು, ವಿದ್ಯಾವಂತೆಯಾಗಿ, ಕನ್ಯಾಸ್ತ್ರೀಯಾಗಿ ಸಮಾಜ ಸೇವೆಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿಸಿಕೊಂಡಾಗ ಧರ್ಮ, ಸಂಪ್ರದಾಯದ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ದುಷ್ಕ ಶಕ್ತಿಗಳು ಒಡ್ಡಿದ ಬೆದರಿಕೆಗಳನ್ನು ನಿರಂತರವಾಗಿ ಎದುರಿಸಬೇಕಾಯಿತು. ಅವುಗಳೆಲ್ಲವನ್ನು ಪೂರ್ವಾಗ್ರಹ ರಹಿತವಾಗಿ ಇಲ್ಲಿ ನಿರೂಪಿಸಲಾಗಿದೆ. ಮಾತ್ರವಲ್ಲ ನಿರೂಪಣೆಯ

ಉದ್ದಕ್ಕೂ ಪ್ರವಹಿಸಿರುವ ಪ್ರಮುಖ ಸಂಗತಿ ಜಾತಿ ಮತ್ತು ಧರ್ಮದ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವ ಅಮಾನುಷ ವರ್ತನೆ. ಈ ಬಗ್ಗೆ ಅತ್ಯಂತಂದಿಗಾದ ವೈಯಕ್ತಿಕವಾಗಿ ಅನುಭವಿಸಿದ ನೋವುಗಳನ್ನು ಉದಾಹರಿಸುತ್ತ, ಇದಲ್ಲದಕ್ಕೂ ಕಾರಣವಾದ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಮುಂದೆ ಪ್ರಶ್ನಾತ್ಮಕವಾದ ದಾಟಿಯಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಅಂತರಂಗದ ಆತಂಕಗಳನ್ನು ಚುರುಕು ಮುಟ್ಟಿಸುವಂತೆ ನಿವೇದಿಸಿರುವುದು ಈ ಕೃತಿಯ ವಿಶೇಷತೆಯಾಗಿದೆ. ಬಾಮ ಮೂಲತಃ ದಲಿತ ಮಹಿಳೆ, ಜೊತೆಗೆ ಕೈಸ್ತ ಸನ್ಯಾಸಿನಿ. ಸಮಾನತೆ, ಸದ್ಗತಿ, ಮನಃಶಾಂತಿಗಾಗಿ ಮತಾಂತರಗೊಂಡರೂ ಕೂಡ ದಲಿತರಿಗೆ ಅಸ್ವಸ್ಥತೆಯ ಕ್ರೂರ ಸಂಕೋಲೆಯಿಂದ ಬಿಡುಗಡೆ ಸಿಗದಿರುವ ದುರಂತದ ಬಗ್ಗೆ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಇವರು ಇಲ್ಲಿ ಎತ್ತಿರುವ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು ಇನ್ನಿತರ ಧರ್ಮಗಳಿಗೂ ಕೂಡ ಎಚ್ಚರಿಕೆಯ ಕರೆಗಂಟಿಯಂತಿವೆ.

ಬಾಲ್ಯದ ಹಾಗೂ ಹುಟ್ಟಿದೂರಿನ ಸಿಹಿ-ಕಹಿ ನೆನಪುಗಳು ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ಕೊನೆಯವರೆವಿಗೂ ಮಾಸದೆ ಉಳಿದು ಸ್ಮೃತಿಪಟಲದಲ್ಲಿ ಆಗಾಗ ಸುಳಿದು ಹೋಗುತ್ತಿರುತ್ತವೆ. ಬಾಲ್ಯದ ಮನಸ್ಸು ಬಿಳಿಯ ಹಾಳೆಯಂತೆ. ಅದರ ಮೇಲೆ ಯಾವ ಬಣ್ಣವನ್ನು ಹಾಕುತ್ತೇವೆಯೋ ಅದನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಹೀರಿಕೊಂಡು ಪಡಿಮೂಡಿಸುವುದು ಅದರ ಗುಣ. ಬಾಲಕಿ ಬಾಮ ಬಾಲ್ಯ ಸಹಜವಾದ ಮುಗ್ಧತೆ ಹಾಗೂ ಕುತೂಹಲದಿಂದ ತನ್ನ ಊರಿನ ಹಾಗೂ ಸುತ್ತಮುತ್ತಲಿನ ಪರಿಸರದ ಆಗು ಹೋಗುಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ನೋಡುತ್ತಾರೆ. ಹೀಗಾಗಿಯೇ ತಮ್ಮ ಊರಿನ ಪರಿಸರ ಹಾಗೂ ಹಬ್ಬಹರಿದಿನಗಳ ಚಿತ್ರಣದೊಂದಿಗೆ ತಮ್ಮ ಆತ್ಮಕಥೆಯನ್ನು ಆರಂಭಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅವರ ಊರಿನ ಸಮೀಪದಲ್ಲಿರುವ ಮೊರಕ್ಕೆಪುಟ್ಟಿಮಲ್ಯೆ(ಭತ್ತದ ರಾಶಿಯ ಗೋಪುರ ಹಾಗೂ ಭತ್ತ ಅಳಿಯುವ ಸೇರಿನಂತಿರುವ ಬಂಡೆಯನ್ನು ಒಳಗೊಂಡಿರುವ ಬೆಟ್ಟ)ಅದರ ತುದಿಯಲ್ಲಿರುವ ಮೊರಕ್ಕೆ(ಭತ್ತ ಅಳಿಯುವ ಸೇರಿನ ಆಕಾರದಲ್ಲಿರುವ ಬಂಡೆ) ವಣ್ಣಾರ್ಪಾರ,(ಅಗಸನ ಬಂಡೆ) ನರಿಪಾರ- ದಟ್ಟವಾದ ಅರಣ್ಯ ಹಾಗೂ ನರಿಗಳ ಹಿಂಡಿನಿಂದ ಕೂಡಿರುವ ಬಂಡೆ. ಇವುಗಳಲ್ಲದೆ ಸುಂದರವಾಗಿ ಕಂಗೊಳಿಸುತ್ತ ಊರ ಸುತ್ತಲಿನ ಪರಿಸರಕ್ಕೆ ಮೆರಗು ನೀಡಿರುವ ತಾಮರೈಕೊಳಂ, ಪೆರಿಯಕೊಳಂ, ಮುಂತಾದ ಕೊಳಗಳ ಬಳಿ ಸುತ್ತಾಡಿದ ಹಾಗೂ ಜನರು ಅಲ್ಲಿ ವಿವಿಧ ಬಗೆಯ ಮೀನುಗಳನ್ನು ಹಿಡಿಯುತ್ತಿದ್ದ ಸ್ವಾರಸ್ಯಕರ ನೆನಪುಗಳನ್ನು ದಾಖಲಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ಮೇಲು ನೋಟಕ್ಕೆ ಇವೆಲ್ಲವು ಸಾಮಾನ್ಯ ಘಟನೆಗಳಂತೆ ಗೋಚರಿಸಿದರು ಬಾಮ ಅವರ ಬಾಲ್ಯವನ್ನು ಮುದಗೊಳಿಸಿದ ಸಂಗತಿಗಳಾದ್ದರಿಂದ ಅವುಗಳನ್ನು ಮರೆಯದೆ ಸ್ಮರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಹ್ಯಾಂಡ್ ಪಂಪ್ ಬಳಿ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದ ಹೆಂಗಸರ ಜಗಳವನ್ನು ವೈನೋದಿಕವಾಗಿ ವಿವರಿಸಿದ್ದಾರೆ. "ನಾನಪ್ಪು ಎಂಬ ಹೆಸರಿನ ಹೆಂಗಸು ಒಂದು ದಿನ ತನ್ನ ಬಕೆಟನ್ನು ಸರದಿಯ ಸಾಲಿನಲ್ಲಿಟ್ಟು ತಾನು ಬೇರೆ ಕೆಲಸಕ್ಕೆಂದು ಹೋಗಿ ಬಂದು ನೋಡುತ್ತಾಳೆ. ಅವಳ ಬಕೆಟನ್ನು ಯಾರೋ ಕೊನೆಗೆತ್ತಿಟ್ಟಿದರು. ತಗೊ ತಕ್ಷಣವೇ ಕೋಪ ಬಂದು, ಯಾವಳೇ ಮುಂಡೆ, ರಂಡೆ ನನ್ನ ಬೈಗೇಟನ್ನು ತೆಗೆದಿಟ್ಟವಳು? ಯಾವ ನಾಯಿಗೆ ಏನೆ ಬಂತು ರೋಗ? ಎಂದು ಅವಳು ಗಂಟಲು ಹರಿಯುವಂತೆ ಕೂಗಾಡುತ್ತಿದ್ದರೆ, ಇತ್ತ ಎಲ್ಲರು ಬಿದ್ದು ಬಿದ್ದು ನಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಏಕೆಂದರೆ ಅವಳು ಬಕೆಟ್ ಅನ್ನುವ ಬದಲು ಪದೇ ಪದೇ ಬೈಗೇಟ್ ಎಂದೇ ಕೂಗಾಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ನೀವೆಲ್ಲ ಹೊಲಸು ತಿನ್ನುವ ನಾಯಿಗಳು, ಹಂದಿಗಳು ಚಪ್ಪಲಿ ಹೋಲಿಯೋಕೇ ಲಾಯಕ್ಕು. ಎಂದೆಲ್ಲ ಎಲ್ಲರ ಅಡ್ಡ ಹೆಸರಿಟ್ಟು ಬೈದು ಕೂಗಾಡಿದಳು." (ಕರುಕ್ಕು, ಬಾಮ: ಅನು; ಎಸ್. ಪ್ಲೋಮಿನ್ ದಾಸ್, ಪುಟ.೮)

ಬಾಮ ತಮ್ಮ ಊರು ಹಾಗೂ ಸುತ್ತಮುತ್ತಲಿನ ಊರುಗಳ ಹಿಂದು ದೇವಾಲಯಗಳಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದ ಜಾತ್ರೆ ಹಾಗೂ ಧಾರ್ಮಿಕ ಆಚರಣೆಗಳಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಅನ್ಯ ಧರ್ಮೀಯರು ತಮ್ಮದಲ್ಲದ ಇತರ ಧರ್ಮಗಳ ಆಚರಣೆಗಳಲ್ಲಿ ಅಷ್ಟಾಗಿ ಭಾಗವಹಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ತಮಿಳುನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಕೈಸ್ತ ಧರ್ಮಕ್ಕೆ ಮತಾಂತರ ಹೊಂದಿದ ಗ್ರಾಮೀಣ ಪ್ರದೇಶದ ದಲಿತರು ತಮ್ಮ ಮೂಲ ಧರ್ಮದ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಕಡಿದುಕೊಂಡಿಲ್ಲ. ದೀಪಾವಳಿ, ಪೊಂಗಲ್‌ನಂತಹ ಪ್ರಮುಖ ಹಬ್ಬಗಳೊಂದಿಗೆ ಸ್ಥಳೀಯ ಜಾನಪದೀಯ ಹಬ್ಬಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಸಕ್ರಿಯವಾಗಿ ಪಾಲ್ಗೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಹೀಗಾಗಿ ಕೃತಿಯಲ್ಲಿ

ಸಾಂದರ್ಭಿಕವಾಗಿ ಅವುಗಳ ಮಹತ್ವ ಮತ್ತು ಗ್ರಾಮೀಣರ ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ಅವು ಹಾಸುಹೊಕ್ಕಾಗಿರುವ ಬಗೆಯನ್ನು ಸೊಗಸಾಗಿ ಚಿತ್ರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ನಲ್ಲತಂಗಳ ದೇವಾಲಯ ಮತ್ತು ಅದರ ಪ್ರಸಿದ್ಧತೆಯನ್ನು ಸಾರುವ ಕಥೆಯನ್ನು ಜನರು ಬಣ್ಣಿಸಿ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದ ಘಟನೆಯನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ನಿರೂಪಿಸಿದ್ದಾರೆ. ನಲ್ಲತಂಗಿಯ ಅಣ್ಣನು ತನ್ನ ತಂಗಿ ಹಾಗೂ ಅವಳ ಮಕ್ಕಳ ಸಾವಿಗೆ ಕಾರಣಳಾದ ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿ ಮೂಳಿಅಲಂಗಾರಿಯನ್ನು ಸುಣ್ಣದ ಗೂಡಿಗೆ ಹಾಕಿಸುಟ್ಟು, ನಲ್ಲತಂಗಿ ಮತ್ತು ಅವಳ ಏಳು ಮಕ್ಕಳು ಬಾವಿಗೆ ಹಾರಿ ಸತ್ತ ಘಟನೆಯನ್ನು ತಿಳಿಸಿದ ಕುರುಬನ ಶಿಲ್ಪವನ್ನು ತಂಗಿ ಹಾಗೂ ಮಕ್ಕಳ ಶಿಲ್ಪಗಳೊಂದಿಗೆ ಪ್ರತಿಷ್ಠಾಪಿಸಿರುವುದನ್ನು, ಜನರಿಗೆ ಅವುಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಇರುವ ಶ್ರದ್ಧೆಯನ್ನು ಸವಿವರವಾಗಿ ತಿಳಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಇಂತಹ ಅನೇಕ ಸಂಗತಿಗಳ ನಿರೂಪಣೆಯಿಂದ ಕೃತಿಯ ಸ್ವಾರಸ್ಯ ಹೆಚ್ಚಾಗಿರುವುದಲ್ಲದೆ, ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಮಹತ್ವವು ದೊರೆತಿದೆ.

ಮುಗ್ಧ ಮನಸ್ಸಿನ ಬಾಲಕಿ ಬಾಮರಿಗೆ ಅಸ್ಪೃಶ್ಯತೆಯ ಅನುಭವವಾಗತೊಡಗಿದ ಘಟನೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಹೀಗೆ ಬರೆಯುತ್ತಾರೆ. “ ಅಸ್ಪೃಶ್ಯತೆಯೆಂದು ಹೇಳುವುದನ್ನು ನಾನು ಮೂರನೆಯ ತರಗತಿಯಲ್ಲಿ ಓದುತ್ತ ಇರುವಾಗ ಕೇಳಿಯೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಹಾಗೆಂದರೆ ಏನೆಂದು ನೋಡಿದ್ದೆ, ಅರಿತಿದ್ದೆ, ಅನುಭವಿಸಿ ಅವಮಾನಕ್ಕೂ ಒಳಗಾಗಿದ್ದೆ... ನಮ್ಮ ಕೇರಿಯ ಹಿರಿಯ ಬಲಿಷ್ಠ ವ್ಯಕ್ತಿಯೊಬ್ಬ ಅವಸರವಸರವಾಗಿ ನಡೆದು ಬರುತ್ತಿದ್ದ. ಅವನ ಅವತಾರ ನೋಡಿಯೆ ನನಗೆ ನಗುವು ತಡೆಯಲಾಗಲಿಲ್ಲ. ನಗುವುಕ್ಕಿ ಬಂತು ಅಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ ಆಳು ಅವನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸಣ್ಣ ಪೊಟ್ಟಣ. ಅದರಲ್ಲಿ ಬಾಳೆಕಾಯಿ ಬಜ್ಜಿಯೋ, ವಡೆಯೋ ಇರಬಹುದು. ಆ ಕಾಗದದ ಮೇಲಿನ ಎಣ್ಣೆಯಿಂದ ತಿಳಿಯಬಹುದಿತ್ತು. ಆ ಪೊಟ್ಟಣವನ್ನು ಹಿಡಿಯದೆಯೇ ಅದಕ್ಕೆ ಕಟ್ಟಿದ ದಾರವನ್ನು ಹಿಡಿದು ಬರುತ್ತಿದ್ದ. ಎಲ್ಲಿ ಆ ಪೊಟ್ಟಣ ಬಿಚ್ಚಿಕೊಂಡು ವಡೆ ನೆಲಕ್ಕೆ ಬಿದ್ದು ಬಿಡುವುದೋ ಎಂದು ಯೋಚಿಸುತ್ತಿರುವಾಗಲೇ ಆತ ಆ ಪೊಟ್ಟಣದ ದಾರವನ್ನು ಹಿಡಿದೇ ಬೆನ್ನು ಬಾಗಿಸಿ, ತನ್ನ ಬಲಗೈ ಮಣಿಕಟ್ಟನ್ನು ಎಡಗೈಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದು ಎರಡೂ ಕೈಗಳನ್ನು ಚಾಚಿ ಅಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿದ್ದ ನಾಯ್ಕರ್ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಕೊಟ್ಟು ಕೈಕಟ್ಟಿ ತಲೆ ಬಾಗಿಂತ. ನಾಯ್ಕರ್ ಆ ಪೊಟ್ಟಣವನ್ನು ಬಿಚ್ಚಿ ಅದರಲ್ಲಿದ್ದ ಆಂಬೊಡೆಯನ್ನು ತಿಂದ... ಮನದಾಳದಲ್ಲಿ ನೋವು ತುಂಬಿ ಬಂತು. ವಡೆಯನ್ನು ಬಾಳೆ ಎಲೆಯಲ್ಲಿ ಮೊದಲು ಸುತ್ತಿಟ್ಟು ನಂತರ ಪೇಪರಿನಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟಿದ್ದರು. ಅದನ್ನು ಮುಟ್ಟಿ ಬಿಟ್ಟರೆ ಮೈಲಿಗೆ ಆಗಿಬಿಡುವುದೇ? ನನಗೆ ಬಂದ ಆವೇಶದಲ್ಲಿ ಆ ಕೂಡಲೇ ಓಡಿ ಆ ವಡೆಯನ್ನು ಮುಟ್ಟಿ ಬಂದು ಬಿಡಬೇಕೆನಿಸಿತು”(ಅದೇ ಪುಟ.೧೬-೧೭)

ಬಾಮ ಅವರ ಊರಿನಲ್ಲಿ ನಾಯ್ಕರ್ ಹಾಗೂ ಚಾಲಿಯಾರ್ ಜನಾಂಗದವರು ಪ್ರಬಲ ಮೇಲ್ವಾರ್ತಿಯವರು. ತಲತಲಾಂತರದಿಂದಲೂ ದಲಿತರು ಇವರಿಗೆ ಅಧೀನರಾಗಿ ಸೇವೆಸಲ್ಲಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಬಾಮ ಅವರ ಅಜ್ಜಿಯಂದಿರು ನಾಯ್ಕರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಹಗಲೆಲ್ಲ ದುಡಿದು ಅವರು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದ ತಂಗಳನ್ನವನ್ನು ಮನೆಗೆ ತಂದು ರಾತ್ರಿ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ತಿನ್ನಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಅಜ್ಜಿಯರನ್ನು ನಾಯ್ಕರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕೆಟ್ಟ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆಸಿಕೊಳ್ಳಲಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಇದನ್ನು ಕಂಡಾಗಲೆಲ್ಲ ತೀವ್ರವಾದ ಸಂಕಟವನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. “ಬಾಯರಿಕೆ ಎಂದು ನೀರು ಕುಡಿಯುವುದರಲ್ಲೂ ಕೂಡ ಅಸಹ್ಯಕರವೇ. ನಾಯ್ಕರ್‌ಗಳ ಹೆಂಗಸರು ನಾಲ್ಕು ಅಡಿಗಳ ಎತ್ತರದಿಂದ ನೀರನ್ನು ಸುರಿಯಲು, ಅಜ್ಜಿಯಂದಿರು ಮತ್ತು ಇತರರು ತಮ್ಮ ಕೈಗಳನ್ನು ಜೋಡಿಸಿ ಬೊಗಸೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬಾಯಿಯ ಬಳಿ ಹಿಡಿದು ನೀರನ್ನು ಬೇಡಿ ಕುಡಿಯುತ್ತಿದ್ದರು. ನನಗೆ ಇದನ್ನು ನೋಡಿ ಕರುಳು ಕಿತ್ತು ಬಂದಂತಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಮತ್ತೊಬ್ಬ ಅಜ್ಜಿಯು.....ಹಿಂದಿನ ದಿನದ ತಂಗಳು ಅನ್ನ ಸಾರನ್ನು ತರುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅದು ಅವರ ಪಾಲಿಗೆ ದೇವರ ಪಂಚಾಮೃತ ಸಿಕ್ಕಂತೆಯೇ ಆಗುತ್ತಿತ್ತು.” (ಅದೇಪುಟ. ೧೭)...ಇಂತಹ ಘಟನೆಗಳನ್ನು ಕಂಡಾಗಲೆಲ್ಲ ಅಂತರ್ಮುಖಿಯಾಗುತ್ತಿದ್ದ ಅವರು ಕೆಳಜಾತಿಯಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದವರು ಹುಟ್ಟಿನಿಂದ ಸಾಯುವವರೆಗೂ ಈ ಜಾತಿ ಪದ್ಧತಿಯ ವಿಷವರ್ಷದಲ್ಲೆ ಸಿಲುಕಿ ನರಳಿ ನರಳಿ ದುರ್ಬಲರಾಗಿ ನಾಶವಾಗಿ ಬಿಡುತ್ತೇವೆ ಎಂಬ ಆತಂಕದಲ್ಲಿಯೇ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಮುಂದುವರೆಸುತ್ತಾರೆ. ಶಾಲೆ, ಕಾಲೇಜು ಮತ್ತು ಹಾಸ್ಟೆಲ್‌ಗಳು ಜಾತಿಯ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಅವಮಾನವನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡುವ ಕೇಂದ್ರಗಳಾಗಿ ಕಾಣತೊಡಗುತ್ತವೆ.

“ಇವುಗಳಿಗೆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ತಿನ್ನುವುದಕ್ಕೆ ಗತಿ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದ ಮೇಲೆ ನೋಡು ಹೇಗೆ ಉಬ್ಬಿಕೊಂಡು ಬಿಡುತ್ತವೆ... ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಬರುವಾಗ ನೋಡು, ಬಳಲಿ ಬೆಂಡಾಗ ಬರುತ್ತವೆ... ರಜದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಬಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಮನೆಗೆ ಬರುವಾಗ ನಾಯ್ಕರ್ ಹೆಂಗಸರು ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿದ್ದರೆ, ಕೂಡಲೇ ಅವರು ನಮ್ಮನ್ನು, ಯಾವ ಉರು?. ಎಂದು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಇಂಥ ಚೇರಿ ಎಂದೊಡನೆ ಎದ್ದು ಬೇರೆಡೆ ಹೋಗಿ ಕುಳಿತು ಬಿಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಇಲ್ಲವೆ ನಮ್ಮನ್ನೇ ಬೇರೆಕಡೆ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಲು ಆದೇಶಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಆದರೆ ನಾನು ಕೇಳಬೇಕೆ? ಇನ್ನು ಭದ್ರವಾಗಿಯೇ ಕುಳಿತೇ ಬಿಡುತ್ತಿದ್ದೆ. ಅವರು ನಿಂತಾದರು ಪ್ರಯಾಣಿಸುತ್ತಿದ್ದರೆ ಹೊರತು ನಮ್ಮ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಯಾವುದೇ ಕಾರಣಕ್ಕೂ ಕುಳಿತು ಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ...(ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ) ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿ ಹರಿಜನ ಮಕ್ಕಳು ಯಾರು? ಎದ್ದು ನಿಂತುಕೊಳ್ಳಿ ಎಂದು ಅನೌನ್ಸ್ ಮಾಡಿದಾಗ ಏನೋ ಮಹಾ ಪರಾಧ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟವರಂತೆ ತಲೆತಗ್ಗಿಸಿಕೊಂಡು ಎದ್ದು ನಿಲ್ಲುತ್ತಿದ್ದೆವು. ಹಾಗೆ ನಿಂತುಕೊಂಡಾಗ ನಮ್ಮದೆಗಳ ಮೇಲೆ ಬರೆ ಎಳೆದಂತಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಆ ನೋವನ್ನು ಮೌನದಿಂದಲೇ ನುಂಗಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದೆವು.” (ಅದೇ ಪುಟ. ೨೨-೨೩)

ಹೀಗೆ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಯಿಂದ ಪ್ರಾರಂಭವಾದ ಕಹಿ ಅನುಭವಗಳ ಸರಮಾಲೆ ಉನ್ನತ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಪೂರೈಸಿ ಕನ್ಯಾಸ್ತ್ರಿಯಾಗಿ ದೀಕ್ಷೆಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು, ಕಾನ್ವೆಂಟ್‌ಗಳಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಕಿಯಾಗಿ ಸೇರ್ಪಡೆಗೊಂಡಾಗಲೂ ಮುಂದುವರಿಯುತ್ತದೆ. ಸ್ಥಾಪಿತ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಭ್ರಮನಿರಸಗೊಂಡಿದ್ದ ಬಾಮಗೆ ತನ್ನ ಬದುಕು ಅದರ ಗುರಿ ಮತ್ತು ಉದ್ದೇಶಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಬಹುದೊಡ್ಡ ಗೊಂದಲ ಉಂಟಾಗುತ್ತದೆ. ಯಾವುದು ಹೇಗಿದ್ದರೆ ನನಗೇನಂತೆ ನಾನು ನಮ್ಮದಿಯಿಂದ ಬದುಕಿದರೆ ಸಾಕು ಎಂಬ ನಿರ್ಧಾರವನ್ನೇನಾದರೂ ಬಾಮ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿದ್ದರೆ, ಅವರು ಓರ್ವ ಹೋರಾಟಗಾರ್ತಿಯಾಗಿ ನೆಲೆನಿಲ್ಲಲು ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಉಳಿದೆಲ್ಲ ಶಿಕ್ಷಕಿಯರಂತೆ ಕ್ರೈಸ್ತ ಧರ್ಮದವರು ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದ ಶಿಕ್ಷಣ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಲ್ಲಿ ಸುಖವಾದ ಜೀವನವನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತ ತಮ್ಮ ಪಾಡಿಗೆ ತಾವು ಇದ್ದು ಬಿಡಬಹುದಾಗಿತ್ತು. ಬಾಮ ಅವರು ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಸ್ವಾರ್ಥಿಯಾಗಲಿಲ್ಲ. ಧಾರ್ಮಿಕ ಸಂಸ್ಥೆಗಳ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಬಹುಮಹಡಿ ಕಟ್ಟಡಗಳಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಮಂತರ ಭದ್ರ ಕೋಟೆಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು, ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ಅಕ್ರಮ ಹಣದ ಸಂಗ್ರಹಾಗಾರ ಹಾಗೂ ಶ್ರೀಮಂತರ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ಕಲಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಮೀಸಲಿಡಲಾಗಿತ್ತು. ಶ್ರೀಮಂತರ ಮಕ್ಕಳು ಇನ್ನಷ್ಟು ಹಣ ಸಂಪಾದಿಸುವಂತೆ ಅವರನ್ನು ತರಬೇತುಗೊಳಿಸುವ ತಾಣಗಳಂತೆ ರೂಪುಗೊಂಡಿದ್ದ ಧಾರ್ಮಿಕ ಸಂಸ್ಥೆಗಳ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿ ಬಾಮ ಧ್ವನಿ ಎತ್ತಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದರು. ತಮಗೂ ಜನಸಾಮಾನ್ಯರಿಗೂ ಸಂಬಂಧವೇ ಇಲ್ಲವೆಂಬಂತೆ ಸುಖಲೋಲುಪತೆಯಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿದ್ದ ಕಪಟವೇಷದ ಗುರು ಮತ್ತು ಸನ್ಯಾಸಿನಿಯರ ನೈಜ ಬಣ್ಣವನ್ನು ಎಂದಾದರೂ ಒಂದು ದಿನ ಬಯಲುಗೊಳಿಸಲು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿ ಧಾರ್ಮಿಕ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಲ್ಲಿ ಅನುಭವಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಎಲ್ಲ ನೋವುಗಳನ್ನು ಮರೆಯಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಿದ್ದರು.

ಮತ್ತೊಂದೆಡೆ ಅವರ ಜಾತಿಯ ಜನರನ್ನು ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ಚಾಲಿಯಾರ್ ಜನಾಂಗದ ಜನರು ಹಳ್ಳಿಯ ದೇವಾಲಯ ಹಾಗೂ ಸ್ಮಶಾನಗಳ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ದಂಡಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಪರಯ ಜನಾಂಗದವರೇನಾದರೂ ತಿರುಗಿ ಬಿದ್ದರೆ ಪೊಲೀಸರಿಗೆ ಹಣದ ಆಮಿಷ ಒಡ್ಡಿ ಜೈಲಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಿ ಕೋರ್ಟು ಕಛೇರಿಗೆ ಅಲೆದಲೆದು ಸಾಯುವಂತೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. “ಚಾಲಿಯಾರ್ ನಿವಾಸದಲ್ಲಿ ಅಡಗಿ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಪೊಲೀಸ್ ಪಡೆ ಬಂದೂಕುಗಳನ್ನು, ಲಾಟಿಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದು ನಮ್ಮತ್ತ ನುಗ್ಗಿದವು. ನಿಮಿಷ ಮಾತ್ರದಲ್ಲಿ ಅದೊಂದು ರಣರಂಗವಾಗಿ, ಭೀಕರ ದೃಶ್ಯವಾಗಿ ಬದಲಿ ಬಿಟ್ಟಿತು. ಪೊಲೀಸರು ಒಮ್ಮೆಗೆ ನಮ್ಮ ಜಾತಿಯ ಗಂಡಸರ ಮೇಲೆ ಹಲ್ಲೆ ನಡೆಸಿದರು. ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕವರನ್ನೆಲ್ಲ ಲಾರಿಯಿಂದ ಕೈಕಾಲು ಮುರಿಯುವಂತೆ, ತಲೆ ಒಡೆಯುವಂತೆ ಹೊಡೆದರು.”(ಅದೇ ಪುಟ. ೩೭)

ಇಂತಹ ಅಹಿತಕರ ಘಟನೆಗಳ ನೆನಪುಗಳನ್ನು ಬಿಚ್ಚಿಡುವುದರ ಜೊತೆ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿಯೇ ತನ್ನ ಪರಿಸರದ ಜನರು ಮೈಗೂಡಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದ ಜನಪದ ಕಲೆಗಳ ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯ ಹಾಗೂ ಸ್ಥಳೀಯ ಹಬ್ಬಗಳಲ್ಲಿ ತಮ್ಮೆಲ್ಲ ಕಷ್ಟಗಳನ್ನು ಮರೆತು ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಬೆರೆತು ಸಂಭ್ರಮಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಬಗೆಯನ್ನು ಕೃಷಿ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ, ಮದುವೆ ಮುಂತಾದ ಶುಭಸಮಾರಂಭಗಳಲ್ಲಿ ಹಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಹಾಡುಗಳ ಸ್ವಾರಸ್ಯವನ್ನು ಓದುಗರಿಗೆ ಪರಿಚಯಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಜನಪದ ಕಲೆಗಳೊಂದಿಗೆ ಬೆರೆತುಹೋಗಿದ್ದ ಅವರ

ಬದುಕು ಈಗ ಅದೆಲ್ಲದರಿಂದ ದೂರವಾಗಿ ಆಧುನಿಕತೆಯನ್ನು ಮೈಗೂಡಿಸಿಕೊಂಡು ಕೃತಕ ಬದುಕಿಗೆ ಬದಲಾಗಿಹೋಗಿರುವುದನ್ನು ಕಂಡಾಗ ವಿಷಾದಗೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. “ಯಾರಾದರೂ ಸತ್ತಾಗ ಹೆಂಗಸರು ಹಾಡುವ ಗೋಳಿನ ಗೀತೆಗೆ ಒಪ್ಪಾರಿ ಅನ್ನುವರು ಈ ಒಪ್ಪಾರಿ ಹಾಡುವಾಗ ಸತ್ತವನ ಗುಣಗಾನ ಮಾಡುತ್ತ ಪ್ರಾಸ ಬದ್ಧವಾಗಿ ಅವರು ಹಾಡುವ ಗೋಳಿನ ಗೀತೆ ಎಂತಹವರ ಹೃದಯವನ್ನು ಕಲಕಿ ಕಣ್ಣಲ್ಲಿ ನೀರು ತಂದು ಬಿಡುತ್ತಿತ್ತು. ಅಂತಹ ಕಲೆ ತಮಿಳು ಹೆಂಗಸರಲ್ಲಿ ಮೈಗೂಡಿ ಬೆಳೆದು ಬಂದಿದೆ.” (ಅದೇ ಪುಟ.೬೪)

ಜನಪದ ಕಲೆಗಳ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ಸಿನಿಮಾ ಹಾಗೂ ಟಿ.ವಿ. ಮಾಧ್ಯಮಗಳು ಆಕ್ರಮಿಸಿಕೊಂಡಿರುವುದು ಮತ್ತು ತಮಿಳರು ಸಿನಿಮಾ ನಟರ ಬಗ್ಗೆ ಬೆಳೆಸಿಕೊಂಡಿರುವ ಅತಿಯಾದ ಅಭಿಮಾನವನ್ನು ಕುರಿತು ಹೀಗೆ ಬರೆಯುತ್ತಾರೆ. “ಮಾರನೆಯ ದಿನ ಸ್ವಲ್ಪ ಜನರ ಬಳಿ ಸಿನಿಮಾ ಹೇಗಿತ್ತು ಎಂದು ಕೇಳಿದೆ. ಯಾಕವ್ವ? ನೀವು ಬರಲಿಲ್ಲಂತ ಕಾಣುತ್ತೆ. ಎಂಥ ಒಳ್ಳೆಯ ಸಿನಿಮಾ ಕಣವ್ವ ಅದರಾಗೆ ಇಬ್ಬರು ಎಂ.ಜಿ.ಆರ್. ಕಣವ್ವ! ಆಯಮ್ಮ ಜಯಲಲಿತ ಅದೆಷ್ಟು ಚೆನ್ನಾಗಿ ನಟಿಸ್ತಾಳೆ ಗೊತ್ತೆನವ್ವ!..... ಕ್ರಿಸ್ಮಸ್, ಹೊಸವರ್ಷ ಮತ್ತು ಈಸ್ಟರ್ ಹಬ್ಬಗಳ ಆಚರಣೆಗಳಿಗೆ ಅಲ್ಲಲ್ಲೇ ಕಮಲಾಹಾಸನ್, ರಜನಿಕಾಂತ್ ಪೋಸ್ಟರ್‌ನ್ನು ಅಂಟಿಸಿ, ಕಟೌಟ್‌ನ್ನು ಕಟ್ಟಲಾಗಿತ್ತು. ಯಾರಿಗೆ ಹಬ್ಬ, ಏನು ಹಬ್ಬ ಎಂದು ಯಾರಿಗೂ ತಿಳಿಯದು. ಅಭಿಮಾನಿ ಸಂಘಗಳು ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಅಭಿಮಾನಿ ಸಿನಿಮಾ ನಟರುಗಳ ಚಿತ್ರಗಳನ್ನು ಅಲಂಕರಿಸಿ ಸಿನಿಮಾ ಹಾಡುಗಳಿಂದ ಬೀದಿಗಳನ್ನು ಮೊಳಗಿಸಿ ಮೆರೆಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಈಗಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಕಾಲಕಳೆಯಲು ಇದುವೇ ಮನರಂಜನೆಯಾಗಿ ಹೋಗಿತ್ತು.”(ಅದೇ ಪುಟ.೭೦-೭೧)

ಚರ್ಚೆ ಗಳಲ್ಲಿ ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದ ಪ್ರಾರ್ಥನೆ, ಪೂಜೆ ಮುಂತಾದ ಧಾರ್ಮಿಕ ಆಚರಣೆಗಳಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಸಲುವಾಗಿ ಪ್ರವೇಶ ಪಡೆದ ಬಡ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಹಗಲು ರಾತ್ರಿ ಎನ್ನದೆ ಬಲವಂತವಾಗಿ ತೊಡಗಿಸಲಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಪ್ರಸಾದದ ಮಹತ್ವವೇ ತಿಳಿಯದ ಮತ್ತು ಧ್ಯಾನಮಾಡಲು ಬೇಕಾದ ಏಕಾಗ್ರತೆಯನ್ನು ಸಾಧಿಸಲರಿಯದ ಚಿಕ್ಕ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಹೊಡೆದು, ಜಿಗುಟೆ ಅತ್ತರು ಬಿಡದೆ ಹಿಂಸಿಸಲಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಧರ್ಮದ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕು ಗೋಡೆಗಳ ಮಧ್ಯೆ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದ ಈ ಬಗೆಯ ಹಿಂಸಾತ್ಮಕ ಘಟನೆಗಳನ್ನು ಹೊರಜಗತ್ತಿಗೆ ನಿರ್ಭಯವಾಗಿ ತಿಳಿಸುವ ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನು ಈ ಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ಮಾಡಲಾಗಿದೆ.

“ಮಳೆಯಿರಲಿ ಚಳಿಯಿರಲಿ, ಇಬ್ಬನಿ ಸುರಿಯುತ್ತಿರಲಿ, ಮಂಜುಕವಿದಿರಲಿ, ನಾವು ಮಾತ್ರ ಮುಂಜಾನೆಯೇ ಎದ್ದು ಬೆಳಗಿನ ಪೂಜೆಗೆ ಚರ್ಚೆ ಓಡುತ್ತ ಹೋಗಲೇ ಬೇಕಿತ್ತು. ಹಲ್ಲುಜ್ಜಿದವೋ ಇಲ್ಲವೋ ಮುಖ ತೊಳೆದವೋ ಬಿಟ್ಟವೋ ಅಂತು ತುಂಡು ಬಟ್ಟೆಯೊಂದನ್ನು ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಓಡಬೇಕಿತ್ತು. ಕೋಳಿ ಕೂಗುವ ಸಮಯದಲ್ಲೇ ನಿಡ್ಡೆಯೂ ಕೂಡ ಕಣ್ಣುಂಟು ಜೋರಾಗಿಯೆ ಬರುತ್ತಿತ್ತು. ಆ ಸಮಯದಲ್ಲೇ ನಾವು ಏಳಬೇಕಿತ್ತು. ತಟ್ಟೆ ತಟ್ಟೆ ಎಬ್ಬಿಸಿದರೂ ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಸುರುಳಿ ಸುರುಳಿಯೇ ಮುಸುಕೆಳೆದುಕೊಂಡು ಮಲಗುತ್ತಿದ್ದೆವು. ನಿಡ್ಡೆಯಿಂದ ಮೇಲೆ ಏಳಲು ಬಹಳಷ್ಟು ಕಷ್ಟವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೂ ಏನೆಲ್ಲ ಪ್ರಯಾಸ ಪಟ್ಟು ನಮ್ಮನ್ನು ಎಬ್ಬಿಸಿ ಬಿಡುತ್ತಿದ್ದರು. ನಾವು ಕೂಡ ಕಷ್ಟ ಪಟ್ಟು ಎದ್ದು ಬಿಡಬೇಕಿತ್ತು. ಇಲ್ಲವಾದರೆ ಮರುದಿನ ಅಸೆಂಬ್ಲಿಯಲ್ಲಿ ಚರ್ಚೆ ಗುರುಗಳಿಂದ, ಉಪಾಧ್ಯಾಯರಿಂದ ಬೆತ್ತದ ಏಟು ತಪ್ಪದು. ಅದು ಅಂತಿಂಥ ಏಟು ಕೈಗಳು ಬಾತುಕೊಂಡು ಬಿಡುತ್ತಿದ್ದವು. ಅದನ್ನು ನೆನಸಿಕೊಂಡು ಹಾಸಿಗೆಯಿಂದ ಎಷ್ಟೇ ಕಷ್ಟವಾದರೂ ಎದ್ದು ಬಿಡುತ್ತಿದ್ದೆವು..... ಈ ಸಿನ್ನೆಳು ಹಸುಳೆ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಎಂದಿಗೂ ಕೊಂಚವೂ ಒಳ್ಳೆಯ ಕಥೆಗಳನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಇವರುಗಳು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದುದೆಲ್ಲವೂ ಸೈತಾನನ ಕಥೆಗಳು ಮಾತ್ರ. ಸೈತಾನನು ಒಂದು ತಕ್ಕಡಿ ಹಿಡಿದು ಬರುತ್ತಿರುವಂತೆ. ಆ ತಕ್ಕಡಿಯ ಒಂದು ತಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ನಾವು ಮಾಡಿದ ಪಾಪವನ್ನು ಮತ್ತೊಂದು ತಕ್ಕಡಿಯಲ್ಲಿ ನಾವು ಮಾಡಿದ ಪುಣ್ಯವನ್ನು ತುಂಬಿ ತೂಗುತ್ತಿದ್ದಂತೆ. ಇದನ್ನು ಮಕ್ಕಳಾದ ನಮಗೆ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಟ್ಟುವಂತೆ, ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಅಚ್ಚಳಿಯದೆ ಉಳಿದು ಬಿಡುವಂತೆ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು..... ತಕ್ಕಡಿಯನ್ನು ಹಿಡಿದು ಸೈತಾನನು ಸಂತೋಷದಿಂದ ಹಲ್ಲು ಕಿರಿಯುತ್ತ ಅಡ್ಡಾಡುತ್ತಿರುವಂತೆಯೂ, ದೇವದೂತರು ದುಃಖದಿಂದ ಕಣ್ಣಲ್ಲಿ ನೀರು ಸುರಿಸುತ್ತಿರುವಂತೆಯೂ ನನಗನ್ನಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಇದನ್ನೆಲ್ಲ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಹೇಗೆ ದೂರ ಮಾಡುವುದು? ಹೇಗೆ ಮರೆತು ಬಿಡುವುದು?

ಎಂದು ಯೋಚಿಸಿದಂತೆಲ್ಲ ನೆನಪು ಇನಷ್ಟು ಅಧಿಕವಾಗುತ್ತಲೇ ಇತ್ತು. ಕಣ್ಣಿಂದ ಸಿಸ್ಟರ್‌ಗಳು ಮೂಡಿಸಿದ ಸೈತಾನನ ಚಿತ್ರ ಭಯಾನಕವಾಗಿ ನಿಂತು ಅಟ್ಟಹಾಸದ ನಗುವನ್ನು ನಗುತ್ತಿತ್ತು. ಸತ್ಯಸಾದವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸುವಾಗ ಸತ್ಯಸಾದವನ್ನು ನಾಲಿಗೆಗೆ ಸೋಕಿಸಿಕೊಡದು ಎಂದು ಕಟ್ಟಿಚ್ಚರಿಸಿ ಸಿಸ್ಟರುಳು ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಬಲವಾಗಿ ನಾಟುವಂತೆ ಹೇಳಿಟ್ಟಿದ್ದರು. ಒಂದು ವೇಳೆ ಬಾಯಿಗಳಕ್ಕೆ ಅಂಟಿಕೊಂಡರೆ ನಾಲಿಗೆಯಿಂದಲೇ ತಳ್ಳಿ ತಳ್ಳಿ ನುಂಗಬೇಕೆಂದು, ಸತ್ಯಸಾದದಲ್ಲಿ ಸ್ವಾಮಿ ಯೇಸು ಇರುವರು ಆದುದರಿಂದಲ್ಲೇ ಸತ್ಯಸಾದವನ್ನು ಕೈಯಿಂದ ಮುಟ್ಟಲೇ ಕೂಡದು ಎಂದು ನಂಬುವ ರೀತಿ ಒತ್ತಿ ಹೇಳಿದ್ದರು” (ಅದೇ ಪುಟ.೮೬-೮೯)

ಹೀಗೆ ತಮ್ಮ ಜೀವನ ವೃತ್ತಾಂತದ ಮುಖ್ಯ ಘಟನೆಗಳನ್ನು ತಮ್ಮ ನೆನಪಿನ ಬುತ್ತಿಯಿಂದ ಬಿಚ್ಚಿಡುತ್ತಲೇ, ಅಸ್ಪೃಶ್ಯತೆ ಹಾಗೂ ಜಾತಿವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಅನುಭವಿಸಿದ ನರಕಯಾತನೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಮನಬಿಚ್ಚಿ ಮಾತನಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಮತ್ತೊಂದೆಡೆ ಉದಾತ್ತತೆಯ ತನ್ನ ಪರಮೋದ್ದೇಶವೆಂದು ಸಾರಿಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಿರುವ ಕ್ರೈಸ್ತ ಧರ್ಮವು ಕೂಡ ಮಕ್ಕಳು ಮತ್ತು ಮಹಿಳೆಯರನ್ನು ಧರ್ಮದ ಬಲೆಯೊಳಗೆ ಸಿಲುಕಿಸಿ ನರಳಿಸುತ್ತಿರುವ ಪರಿಯನ್ನು ತಮ್ಮ ಕೇರಿಯ ಜನರು ಅನುಭವಿಸುತ್ತಿದ್ದ ದುಃಖಕರ ನೆನಪುಗಳೊಂದಿಗೆ ನಿರೂಪಿಸಿದ್ದಾರೆ.

“ನಮ್ಮ ದೇವರು ಮನ್ನಿಸುವ ದೇವರು ಎಂದು ಮನಕರಗುವಂತೆ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಒಳಗೊಳಗೆ ಯಾರನ್ನು ತುಳಿಯುವುದು, ತಲೆಯೆತ್ತದಂತೆ ಮಾಡುವುದು, ಕೆಡುವುದು, ಕೊಲ್ಲುವುದು ಎಂದೆಲ್ಲ ಯೋಚಿಸುತ್ತ ಅಲೆದಾಡುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ. ಅವರುಗಳ ಚುಚ್ಚು ಮಾತುಗಳೇ ಸಾಕು, ವಿಷದಂಬುಗಳಂತೆ ನಾಟುತ್ತ ಬಾಧಿಸಿ ನಮ್ಮನ್ನು ಒಳಗೊಳಗೆ ಕೊಲ್ಲುತ್ತದೆ. ಅವರ ಅನುಕೂಲಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಂತೆ ಯಾರನ್ನು ಅವರು ಸುಲಭವಾಗಿ ಎಂದಿಗೂ ಬಿಡರು..... ಇಂದಿನ ಈ ಕ್ರೈಸ್ತ ಧರ್ಮ ಸಭೆಯನ್ನು ನೋಡಿದರೆ, ಇದು ಕ್ರೈಸ್ತ ಗುರುಗಳಿಗಾಗಿಯೂ, ಕನ್ಯಾಸ್ತ್ರೀಯರಿಗಾಗಿಯೂ, ಇವರ ಸ್ವಂತ ಕುಟುಂಬದವರಿಗಾಗಿಯೂ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡಿರುವ ಸ್ವಂತ ಸ್ಥಿರಾಸ್ತಿಯಂತಾಗಿದೆ. ಈ ಕ್ರೈಸ್ತ ಸನ್ಯಾಸಿಗಳೆಲ್ಲರೂ ಮೇಲು ಜಾತಿಯವರೇ ಆಗಿದ್ದು ಅಧಿಕಾರದಲ್ಲಿರುವವರೂ ಅವರೇ. ಕ್ರೈಸ್ತ ಭಕ್ತೆಲ್ಲರೂ ಕಡು ಬಡವರು, ದೀನ ದಲಿತರು, ಅನಕ್ಷರಸ್ಥರೇ ತುಂಬಿ ಹೋಗಿದ್ದಾರೆ. ಇಂತಹವರನ್ನು ಭಕ್ತಿ, ವಿಶ್ವಾಸಗಳ ಅಂಧಕಾರದಲ್ಲಿಟ್ಟು ಅರ್ಥವಿಲ್ಲದ ಆಚರಣೆಗಳಿಂದ ಅವರನ್ನು ಕಟ್ಟಿಟ್ಟು, ದೇವರ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ನಿಮಗೆ ಅಲ್ಲಿದೆ ಸುಖ ಎಂದು ಆ ಲೋಕದ ಕಡೆ ಕೈ ಮಾಡಿ ತೋರಿಸಿ, ಇವರುಗಳು ಈ ಲೋಕದ ಸುಖವನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಸುಖಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ..... ‘ನನ್ನಿಂದಂತೂ ಆಗದು’ ಎಂದು ಏಳನೆಯ ವರ್ಷ ಮರವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೊರಗೆ ಬಂದೇ ಬಿಟ್ಟೆ ಹೀಗೆ ವೇಷ ಹಾಕಿಕೊಂಡು, ನೈಜ, ಸತ್ಯ ಬದುಕಿನಿಂದ ದೂರವುಳಿದು ಆತ್ಮವಂಚನೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಅದು ಹೇಗೆ ತಾನೆ ನಿಜ ಬದುಕಿಗೂ ವೇಷದ ಬದುಕಿಗೂ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿಲ್ಲದೆ ಬದುಕುತ್ತಾರೋ ನಾನರಿಯೆ..... ದಿನದ ಕೂಳಿಗಾಗಿ, ತುಂಡು ಬಟ್ಟೆಗಾಗಿ, ತಲೆಯ ಮೇಲೊಂದು ಸೂರಿಗಾಗಿ ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ದುಡಿಯುವ ಜನರಿಂದ ಕಾಣಿಕೆಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಖಡ್ಡಾಯವಾಗಿ ಹಣ ವಸೂಲಿ ಮಾಡಿ ಇವರುಗಳು ದೇವರ ರಾಜ್ಯ ಕಟ್ಟುವುದಾಗಿ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇದನ್ನೆಲ್ಲ ಇವರು ಕಣ್ಣೆರೆದು ನೋಡಬಾರದೆಂದು ಕಣ್ಣುಚ್ಚಿಯೇ ಜಪಿಸಲು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇವರ ಸಮಕ್ಕೆ ನಿಲ್ಲಕೂಡದೆಂದು ತಲೆಯೆತ್ತ ಕೂಡದೆಂದು ಸಾಷ್ಟಾಂಗವಾಗಿ ಅಡ್ಡ ಬಿದ್ದು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಲು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇದೆಂಥ ಅನಿಷ್ಟ ಪದ್ಧತಿ? ಅರ್ಥವಿಲ್ಲದ ರೀತಿ ನೀತಿ, ಅಂಧ ವಿಶ್ವಾಸ, ಭಕ್ತಿ, ಭಯ? ಇವರುಗಳೇ ದೇವರುಗಳಾಗಿ, ಮಾಡಬಾರದನ್ನೆಲ್ಲ ಮಾಡುತ್ತ ಮೆರೆದಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆ ನಿಜ ದೇವರು ಅದೆಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿ ಕುಳಿತಡಗಿ ಬಿಟ್ಟಿರುವರೋ ಅನಿಸುತ್ತಿದೆ. ಆದರೆ ನಮ್ಮ ಎದುರು ನಡೆದಾಡುವ ದೇವರುಗಳಾಗಿ ಈ ಕ್ರೈಸ್ತ ಗುರು ಸನ್ಯಾಸಿನಿಯರುಗಳು, ಇವರ ಬಂಧು ಬಳಗದವರು ಮಾತ್ರವೇ ಅಡ್ಡಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.” (ಅದೇ ಪುಟ.೧೧೪-೧೧೬)

ಇಂತಹ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಕ್ರೈಸ್ತ ಧರ್ಮಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರ ಸೀಮಿತವಲ್ಲ. ಉಳಿದ ಧರ್ಮಗಳು ಕೂಡ ಇದಕ್ಕೆ ಹೊರತಾಗಿಲ್ಲ. ಅಂತು ಬಾಮ ಅವರಿಗೆ ಈ ಬಂಧನದ ಬದುಕಿನ ಬಗ್ಗೆ ಬೇಸರ ಮೂಡಿ ಅದರಿಂದ ಬಿಡುಗಡೆ ಹೊಂದಿ ಸ್ವತಂತ್ರವಾದ ಬದುಕನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಅದು ಕೂಡ ಅವರಂದು ಕೊಂಡಷ್ಟು ಸರಳವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಕ್ರೈಸ್ತ ಧಾರ್ಮಿಕ ಸಂಸ್ಥೆ ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದ

ಕಾನ್ವೆಂಟಿನ ಕೆಲಸವನ್ನು ತ್ಯಜಿಸಿ ಬಂದ ಮೇಲೆ ಹೊರ ಜಗತ್ತಿಗೆ ಹೊಂದಿಕೊಂಡು ಬದುಕುವುದು ಸವಾಲಿನ ವಿಷಯವೇ ಆಗಿತ್ತು. ಅಲ್ಲಿ ಅನ್ಯ ವಿಷಯಗಳಿಗೆ ತಲೆ ಹಾಕದೆ ಬದುಕಿದ್ದರೆ, ಉಟ ವಸತಿಗೇನು ಕೊರತೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರ ಬಂದ ಮೇಲೆಯೇ ಅವರಿಗೆ ಹೊರ ಜಗತ್ತಿನ ಬದುಕಿನ ಕಠಿಣ ಸವಾಲುಗಳ ಪರಿಚಯವಾದುದು. “ವಯಸ್ಸು ಬೇರೆ ಮೀರುತ್ತಿತ್ತು. ಬಿಟ್ಟಿ ಕೂಳು ತಿಂದು ಕೊಂಡು ಇರುವುದೂ ಕಷ್ಟ. ಅಪ್ಪ ಅಮ್ಮನಿಗೆ ಅದೆಷ್ಟು ದಿನಾಂತ ಕಷ್ಟ ಕೊಡುವುದು? ಅವರು ಇರುವ ತನಕ ಅನ್ನ ಆಶ್ರಯ ಅನಂತರ ನನಗಾರು ಗತಿ? ಒಡ ಹುಟ್ಟಿದವರ ಪಾಡು ಅವರವರಿಗೆ, ಇನ್ನು ಸ್ನೇಹಿತರು ಬಂಧುಗಳು ಎಷ್ಟೊಂತ ಸಹಾಯ ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯ.”(ಅದೇ ಪುಟ.೧೧೭)

ಭದ್ರವೇಷದ ಕಪಟತನದ ಬದುಕನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸಿ, ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ನೆಮ್ಮದಿಯನ್ನು ಕಾಣಲೆಂದು ಹೊರಟ ಬಾಮ ಅವರು ಹೊಟ್ಟೆಯ ಪಾಡಿಗಾಗಿ ನೌಕರಿಗಾಗಿ ಅಲೆದಾಡಬೇಕಾಯಿತು. ಒಂಟಿಹೆಣ್ಣಾಗಿದ್ದರಿಂದ ಒಂದೆಡೆ ನಿಲ್ಲುವುದು, ಸುತ್ತಾಡುವುದು ಕೂಡ ಕಷ್ಟವಾಯಿತು. ಹಾದಿ ಬೀದಿಯಲ್ಲಿಯಂತು ಪುಂಡಪೊಕರ ಅಸಹ್ಯ ದೃಷ್ಟಿ, ಅಸಭ್ಯವಾದ ಸನ್ನೆಗಳ ಮೂಲಕ ಕಿಚಾಯಿಸುವ ಜನರ ನೋಟ. ಇದೆಲ್ಲವನ್ನು ನೋಡಿದಾಗ ವಾಂತಿ ಬಂದಂತಾಗುವುದೊಂದಿಗೆ ಅಸಹನೀಯವಾದ ಕೋಪವು ಅವರಲ್ಲುಂಟಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಒಂಟಿ ಹೆಣ್ಣಾಗಿ ಅದೆಲ್ಲವನ್ನು ಎದುರಿಸುವುದು ಕಷ್ಟಸಾಧ್ಯವಾದ ಕೆಲಸವಾಗಿತ್ತು.

“ಆದರೆ ನಾನಿಂದು ಅದೆಲ್ಲವನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿದ್ದೇನೆ. ಹಸಿವು ಎಂದರೇನು? ರೋಗಗಳೆಂದರೇನು? ಒಂಟಿಯಾಗಿದ್ದು ಹೋರಾಟ ನಡೆಸುವುದೆಂದರೇನು? ಕೈಯಲ್ಲಿ ಬಿಡಿಗಾಸು ಇಲ್ಲದೆ ಕಣ್ಣು ಬಾಯಿ ಬಿಡುತ್ತ ನಿಲ್ಲುವುದೆಂದರೇನು? ದಿಕ್ಕುದೆಸೆ ಇಲ್ಲದೆ ಅನಾಥಳಾಗಿ ಒಂಟಿಯಾಗಿ ನಡುಬೀದಿಯಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲುವುದೆಂದರೇನು? ಹಣ, ಅಂತಸ್ತು, ಅಧಿಕಾರ ಇವುಗಳು ಯಾವುದು ಕೂಡ ಇಲ್ಲದೆಯೇ ನಮ್ಮ ಈ ಜೀವನದ ಸಮಸ್ಯೆಗಳ ಅಲೆಗಳ ವಿರುದ್ಧ ಈಜಿ ಬದುಕಿನೊಡನೆ ಹೋರಾಡುವುದೆಂದರೇನು? ಎಂದೆಲ್ಲ ಇಂದು ನನ್ನ ಸ್ವಷ್ಟ ಅನುಭವಕ್ಕೆ ಬಂದಿದೆ. ಇದರಿಂದಾಗಿ ನಾನೆಂದೂ ಕೂಡ ಕಾನ್ವೆಂಟಿನ ಅಂಥ ಸುಖವಿಲಾಸದ ಬದುಕನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಬಂದೆನಲ್ಲ ಎಂದು ಎಂದೆಂದೂ ಯಾವ ಕ್ಷಣವೂ ಚಿಂತಿಸುತ್ತಿಲ್ಲ. ಅದೊಂದು ಹೀನ ಬದುಕು, ಪೋಲಿತನದ ಪೊಳ್ಳು ಬದುಕು, ಸನ್ಯಾಸಿಗಳೆಂಬ ಸುಳ್ಳು ಬದುಕು. ಯಾವಾಗ ನೋಡಿದರೂ, ಅವರಿಗಾಗಿ ಇವರಿಗಾಗಿ ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಇದಕ್ಕಾಗಿ ವೇಷಹಾಕುವ ಬದುಕು. ಹೀಗೆ ವೇಷ ಹಾಕಿಕೊಂಡೆ ಬದುಕಲು ಸಾಧ್ಯವೇ?..... ನನ್ನ ಮುಂದಿನ ಬದುಕಿನ ಹಾದಿ ಮೆಚ್ಚು ಕವಿದು ಕಾಣದಂತಾಗಿದೆ. ಆದರೂ ನಾನು ನಾಲ್ಕು ಜನರಿಗೆ ಉಪಯುಕ್ತ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಅರ್ಥವುಳ್ಳ ಬಾಳುವೆ ಮಾಡಿ, ನನ್ನ ಬದುಕನ್ನು ಸಾರ್ಥಕ ಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವೆನೆಂದು ನನ್ನಲ್ಲಿ ಅಚಲವಾದ ಆತ್ಮವಿಶ್ವಾಸವು ನನ್ನ ಅಂತರಾಳದಲ್ಲಿದೆ. ಪೋಲಿತನದಿಂದ ನಾಟಕೀಯವಾಗಿ ನಕ್ಕು ನಲಿಯುತ್ತ, ಕೃತಕತೆಯ ಹೇಯ ಬಾಳನ್ನು ಬಾಳುವುದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಅಳುತ್ತ ಕಣ್ಣಿಡುತ್ತ ನಿಜ ನೈಜ ಬದುಕನ್ನು ಪಡೆಯಲು ಹೋರಾಡುತ್ತಲೇ ಕಳೆಯಲು ಮನಸ್ಸು ಪಕ್ಕಗೊಂಡು ಹಾತೊರೆಯುತ್ತಿದೆ, ಕಾತುರಗೊಂಡಿದೆ. ನನಗೆ ಅದರಲ್ಲಿಯೇ ಸಂತೃಪ್ತಿಯ ಸೊಗಡಿದೆ.”(ಅದೇ ಪುಟ.೧೨೧) ಎಂಬ ದೃಢಸಂಕಲ್ಪ ಹಾಗೂ ಆತ್ಮವಿಶ್ವಾಸದ ಮಾತುಗಳೊಂದಿಗೆ ಬಾಮ ತಮ್ಮ ಆತ್ಮಕಥನವನ್ನು ಮುಗಿಸುತ್ತಾರೆ.

ಆಕರ ಕೃತಿಗಳು-

೧. ಕರುಕ್ಕು, ಲೇಖಕಿ; ಬಾಮ. ಅನುವಾದ: ಎಸ್. ಪ್ಲೋಮಿನ್ ದಾಸ್,

ಪ್ರಕಾಶಕರು- ಕಾವ್ಯದಾಸ್ ಪ್ರಕಾಶನ, ಸಂತ ಫೀಲೋಮಿನ ವಿದ್ಯಾಸಂಸ್ಥೆ,

ಸಿ.ಕೆ. ಪುರ, ಚಿತ್ರದುರ್ಗ-೫೭೭೫೦೧

೨. ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯೋತ್ತರ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತಿ, ಸಂ. ಎಲ್.ಎಸ್. ಶೇಷಗಿರಿರಾವ್,

ಉದಯ ಭಾನು ಕಲಾಸಂಘ, ಬೆಂಗಳೂರು.

ಸಂಪುಟ : ೦೨ , ಸಂಚಿಕೆ : ೦೩ ಜುಲೈ - ಸೆಪ್ಟೆಂಬರ್ ೨೦೨೨

anukarsh@alliance.edu.in